

VÖRÖS ISTVÁN

Elmondja, ki

Puskás Attilának

„...önmagát kiüresítette, önmagán
belül rejtve el önmagát, kiüresíti önmagát
hatalmának legbelsejében...”

Szent Hilarius

Magán belül rejtve el önmagát,
kiüresíti hatalmának belsejében,
önnön távolságára visszalát,

ahogy rá sose a világ,
ez a tréfa az egészben.
Magán belül rejtve el önmagát,

nem tudhatja senki, hogy mit talált:
az egészet a részben.
Önnön távolságára visszalát,

mint aki kihúzza a végtelen fogát,
úgy osztozunk e szenvedélyben.
Magán belül rejtve el önmagát,

eltűnik majd előlünk a világ,
te benne vagy, de én nem.
Önnön távolságára visszalát,

feliserem a stílusát,
s elmondja, ki ő, hogyha kérem.
Magán belül rejtve el önmagát,
önnön távolságára visszalát.

Szépek és fölöslegések

Mindenkiben él egy Isten-gyanú:
a kérdés, hogy honnan a lélek,
a tudat, a szellem, az én?
És miért nem volt mindez az elején

a teremtésnek?
Miért vannak szenvedélyek,
és miért tör ki háború?
Hogy eltűnjön mind végleg?

Nemlét-gyanú, hiány-gyanú
és gyanú-bizonyosság.
Szépek és fölöslegesek a formák,
s a formátlanság szomorú.

Szomorú, mint a vidám hóhér,
mint most megnyitott temető,
túl sokat dolgozni pár szóért,
szomorú, mint a nyári hó.

Ballada a prímszámoknak

Az jó, hogy olyanok vagyunk,
mint mások, vagy jobb különbözni?
Habár egyforma az agyunk,
ott bent jócskán eltér a többi.
Az egyik nem szeret kérdezni,
a másik felelni utál,
ha azt kérdezed, a létező mi
kéne, feleld: egy délután,

egy délelőtt, egy hét, egy év.
Vagy nem is annyira idő,
habár abból sosincs elég,
hiányból a semmi kinő,
a burjánzása őrzítő.
Végigfut rémálmok során,
ha azt kérdik, milyen erő
kéne, feleld: egy délután.

Mert más erőt ad minden napszak.
Az éjszaka üres doboz,
hol elveszett tárgyak maradtak,
azt mondják rájuk, csillagok.
De egy sem messziről ragyog,
a számsorban mind árva szám.
Ha azt kérdik, milyen burok
kéne, feleld: egy délután.

Elszámolás

Mi semmivel sem osztható,
szorozni még lehet simán.
Ha azt kérdik, hogy: A való
kéne? Feleld: egy délután.

Hosszú vers a végtelenről

Végtelennél mért erősebb
a véges?
Mit egyszer az ember átél,
enyészet
kerülgeti. És viszi az
egészet.

Végtelennél miért nagyobb
a véges?
Mert az egyik velünk lehet
egészen,
míg a másik csak távolság-
ra képes.

A végtelen ott van, ahol
nem járunk,
nem lélegzünk, nincs is semmi.
Barátunk
a közelség. A távolság
alá fut,

az még mindig nem végtelen,
inkább csak
felnagyított végesség, és
nem áztat
olyasmivel, mire nincs ma-
gyarázat.

Magyarázat? Az kéne csak?
A matek,
hogya kell, a végtelenig
elvezet,
bár nincs sehol, az benne az
élvezet.

Ami van, az mindig véges,
elmélet
a végtelen. Köszörüli
elmédet.
Bizonyítják. Felfogod, de
nem érted.

Pontosabban úgy érted, hogy
sosincs itt,
se közelben, se távolban,
se kicsit,
se egészen. Tartalmazza
részeit,

de más nagyon. A végesből
mennyi kell,
hogy megteljen a végtelen,
hány ember,
hány könyvtár és hány nemtudás?
Mindennel

telerakod. De elveszik,
szétzuhan.
A végtelen sokkal nagyobb.
Boldogan
távol marad mindenholnan,
így mulat.

Itt nem látod, és ott sincsen,
mind véges,
nem tartja a szájában az
egészet,
mert lenyelte. Eltűnt benne –
egérke

volna, amit ismerünk, és
a macska
lehetne a végtelen, de
nincs farka.
Amit gondolsz, egyszer úgyis
kimondja –

azt állítják, pedig soha
nem beszél,
nem ragadja magával a
szenvedély,
ugyanis nincs, összedobta
elmeél,

gondolkodás szürke habja
az egész,
de a habra is szükség van,
a penész
mindent átjár, végül mindent
megemészt.

Ám ha „végül”, akkor nem ő
még az sem,
előbb volt már, mint lett volna
az Isten.
Ő kéne, hogy ebben picit
segítsen.

Rajta ez csak tulajdonság,
de benne
más van inkább, koncentrálnál a
jelenre,
nem marad a vizek fölött
lebegve.

Ő idejön, itt van velünk,
nem véges,
egyszerűen átjárja az
egésztest,
minden szavunk őtőle vett
idézet.

A végtelen beszéde csak
hallgatás,
tulajdonság legfeljebb, de
semmi más,
gondolkodás közben támadt
sokkhatás.

Végtelennél mért erősebb
a véges?
Mit egyszer az ember átél,
enyészet
kerülgeti. És viszi az
egésztest.